

Budapest

József-körut 29. sz.

A KÍTARTÁS

KÖLCSÖNÖSEN SEGÉLYEZŐ EGYESÜLET HETILAPJA

MEGJELENIK MINDEN VASÁRNAP.

Előfizetési díj:

Helyben és vidéken postaküldéssel 12 korona.

Az előfizetők baleset általi halál, állandó vagy részleges munkaképtelenség esetére a Nemzeti Baleset Biztosító Részvénytársaságnál 2000 koronára vannak biztosítva.

A »Kírtás« című jótékonyági egyesület alapszabályait a nagymagyar királyi Belügyminiszterium 48.314.900. szám alatt jóváhagyta.

Az egyesület igazgatósága:

Elnök: benedekfalvi Dr. Luby Gyula máv. titkár és ügyész.

Igazgatók: Kubik Béla orsz. képviselő, szigeti Barthos Andor m. k. kereskedelemügyi titkár, Fábíán Lajos mérnök, Horváth István mozdony-főszereelő, Vécsey Frigyes máv. altiszt, Sándor Márkus máv. főkalauz.

Az egyesület tagjait megillető kedvezmények kivonata.

Az alapszabályokban meghatározott feltételek mellett az egyesületi tagok a következő kedvezményekben részesülnek:

1. Minden tag 60 éves koráig 4000 korona erejéig van baleset ellen biztosítva, még pedig:

a) Baleset folytán bekövetkező halál esetén 2000 korona erejéig,
b) baleset folytán beállott teljes vagy részleges munkaképtelenség esetén a tag 2000 korona arányában egy meghatározott százalék szerinti összeg erejéig.

2. A második évtől kezdve a tag nevének vagy kedvezményezettjének fokozatosan 2000 koronáig emelkedő halálbiztosítási segély fizetnek ki. Maga a tag, nevének elhalálása esetén, fokozatosan 500 koronáig emelkedő segélyben részesül.

3. 15 évi tagság után a tag 1000 koronáig terjedhető előleget kap még életében, mely a halálbiztosítási segélybe annak idején betudatik.

4. Minden tag a belépéstől kezdve úgy peres, mint perenkívüli ügyekben az egyesület ügyészsege által díjtalanul képviseltetik.

5. Az egyesület »Kírtás« című hetilapja minden tagnak már a belépéstől kezdve díjtalanul megküldetik.

Mindeme kedvezmények fejében az ezentúl belépő új tagok, ha belépésük alkalmával 30-ik életévüket még be nem töltötték, állandóan havi 3 koronát, ha belépésük alkalmával 38-ik életévüket még be nem töltötték, állandóan havi 3 korona 40 fillért, és ha 44-ik életévüket még be nem töltötték, állandóan havi 4 koronát fizetnek tagsági díj címén.

Beiratási díj egyszer s mindenkorra 2 korona.

Aki 44 éves elmúlt, az tagnak többé fel nem vétetik.

Az egyesület minden egyes tagja 60 éves koráig állandóan biztosítva van baleset ellen.

Minden baleset, megtörténte után legkésőbb 24 óra alatt, okvetlenül bejelentendő.



Segélyezések kimutatása.

Halálozási segélyek.

Lapunk 27. számában kimutatott segélyösszeg 30.000 korona

Balesetsegélyek.

Lapunk 27. számában kimutatott segélyösszeg 16.476 korona 66 fillér

Ujabb segély.

2651. Hubátka József, máv. raktárnok, Báziás, balkéz hüv.-ujj köröm perezének csonk. után ... 40 kor.

Az emberi vadállat.

Hol végződik az emberben az — ember? Az az ember, akit az Irás szavai szerint az Úr megteremtett a maga képére és hasonlóságára, hogy az Őt imádjá, hogy Néki abban öröme teljék? Hol végződik ez a lény abban a kétlábú tollatlan jószágban?

És hol kezdődik az emberben az — állat? Az az állat, amelyik ismer szenvedélyt, önzést, ismeri a gonoszsnak minden fajtáját, amiket az alvilág sötét szelleme oltott abba a törékeny testbe; hogy ő is kivehesse a maga jussát a teremtésnek ebből a remekéből?

Hol végződik az egyik, és hol kezdődik a másik? Ki tudná ezt megmondani?

Itt van annak a fiatal asszonynak az esete. Becsületes szülőktől származik, tisztességes nevelésben részesült, soha azelőtt jelét nem adta annak, hogy a gonosznak bármiféle hatalma uralkodik felette. Jó feleséggé válik, boldog anyává, aki szereti férjét, imádjá gyermekeit. Nem küzd szegénységgel, nem ismeri az éhségnek, a nyomornak rémalakjait. Nem bántja senki, nem üldözi senki, nem rabja az embereknek, azok gonosz indulatainak. És ennek a józan, megelégedett, fiatal teremtésnek egyszerre eszébe jut, hogy ő most ölni fog; hogy ő most meg fogja gyilkolni embertársát. Miért? Azért, mert az öreg is gyöngé is, ő meg fiatal és erős. Azért, mert annak több a pénze, több az ékszere, ő neki meg nincsen annyi, mint amennyit szeretne. Lakásán megvárja az öreg házalót s amikor az belép, egy doronggal leüti, a lelket beléje fojtja, azután hidegvérrel szétdarabolja a holttestet, belegyömöszöli gyermeke kis kocsijába és az est sötétjében kilöki az utcára . . .

Ki sugta a fülébe ennek a különben jóra való asszonynak ezt a szörnyetettét? Ki adta ennek az eddig becsületes léleknek ezt a rettenetes tanácsot? Ki volt az, aki megfosztotta őt eszétől, kiforgatta emberi mivoltából és egyenlővé tette az utszéli zsványnyal, az erdők vad, ragadozó bestiájával? Igen, ki volt ő, ez a legnagyobb bűnös?

Tesszük a sok kérdőjelet, töprengünk a mélységes rejtélyen, de nem találunk rá választ, nem megoldást. Rejtély marad előttünk az asszony, a bűn és annak okai. Azt fogják sokan mondani, hogy a nyereségvágy volt a szörnyetett indító oka, mert hiszen a gyilkosság után az asszony kikutatta áldozatának zsebeit s ami pénzt, értéket ott talált, azt mind magához vette. Lehet, hogy így van. A tények emellett is bizonyítanak. Mások viszont azt állítják, hogy azért gyilkolt, mert adósa volt az öreg házalónak s az örökös zaklatásokat nem bírta tovább eltűrni, a pörökkel, miegyébbel való fenyegetéseknek így akarta egyszerre végét vetni. Lehet, hogy így van. A tények emellett is bizonyítanak.

De kérjük már most, hogy eszénél volt-e az a szerencsétlen asszony, mikor *igy, ilyen módon* akarta vágyait kielégíteni, avagy zaklatóját elnémitani? lehetett-e józan gondolkozása az Isten egy jóra való teremtésének, mikor a bűnnek *ez* a fajtája fogamzott meg lelkében?

Azt hisszük aligha. Mert ha tudott volna még józanul gondolkozni, addig becsületes lelke irtózáttal taszította volna el gondolatait egy ilyen iránytól. Ha meg tudta volna fontolni szándékának borzalmasságát, térdenállva könyörgött volna Istenéhez, hogy tartsa távol tőle e kísértetet; ajkai mindig csak azt re-

begték volna, hogy: »szabadíts meg a gonosztól.« Hiszen ő tudta a Miatyánkot . . .

Ez a szerencsétlen lélek, hogy ennyire elállatiasodjék, nagy rázkódtatásokon mehetett keresztül. Csak úgy egy fordulattal, márhólnapra talán, nem válhatik az angyalból ördög. Oka szokott az ilyen átváltozásnak lenni; rendszerint nagy oka. És ha a jelen esetet a maga kiindulási pontjából kezdjük fejtegetni, igen tanulságos dolgok jönnek ki belőle.

Ismeretlen volt a házaló az asszony előtt? Nem. Ellenkezőleg, régi ismerősök voltak, mint aféle üzletfelek. A megélhetési szükség sok mindenféle mesterségre készíti az embereket. Ennek az öreg házalónak az volt a mestersege, hogy az emberek hiúságából élt: arany, ezüst, miegyébb cifra portékát árult, a szemnek tetszőset, a zsebnek károsat. Nem azoknak kínálta pedig az ő portékáját, akik amugy is duslakodnak a jólétben, hanem azoknak, akiknek minden garas a kenyérre kell, meg a szegényes gunyára, mire. Ilyen emberekhez állított ő be s mi sem természetesebb, minthogy igen nagy rábeszélő tehetséggel kellett birnia, ha ezt a szegénységet képes volt annyira befolyásolni, hogy az szük garasait ő vele megoszsa. Az emberek hiúságát használta fel eszközül — mert hiszen a szegény emberben épp úgy megvan ez a gyarlóság, mint a gazdagban — hogy maga is megélhessen, hogy a maga áruját minél busásabb haszonnal helyezze el a kundsaftnál. Tudjuk, milyen szokott ez az elhelyezés lenni. A vevőnek kiszemelt áldozat az erős kínálás, a portéka csillogtatása, dicsérete, a fizetési feltételeknek látszólagos könnyüése által szinte hipnotizáltatik, elveszti a maga akaratát és — beugrik, vásárol. Nem ritkán csak azért, hogy lerázza nyakáról a kellemetlen vendéget. És tény, hogy épp a szegény ember az, aki sokkal hamarabb kötélnek áll az ilyen házalókkal szemben, mint a jómódu ember. A szegény ördög tehát a szó szoros értelmében rávitetik a könnyelműsége; de ezt rendszerint már csak akkor veszi észre, mikor az alku megkötöttet és ő a kenyérre valónak egy tetemes részét holmi csillogó haszontalanság ellenében másnak, egy idegennek kötötte le; mikor tudatára jön annak, hogy ime most kivett a gyermekei szájából ennyi és ennyi napi, heti vagy hónapi ételmet csak azért, hogy egy csillogó ronggyal több heverjen a szekrényben. Am a megbánás már késő, visszalépni, jóvátenni a hibát, többé nem lehet. Megbánás? Hiszen ha csak ez lenne az érzés mindvégig! Hanem az a baj, hogy belőle majd-

nem kivétel nélkül egy másik érzés fakad, amelyik azután már igazán a veszedelmesek közé tartozik. Ez az érzés pedig a harag, a düh, mely hovatovább gyűlöletté fokozódik. Mert amilyen bizonyos a halál, olyan bizonyos az, hogy a hónap elseje az adós embernél sokkal hamarabb szokott beköszönteni, mint másnál; egy-kettőre itt van. És nem csak az elseje van itt, hanem vele még valaki: a hitelező, a házaló, aki minden óránál pontosabban beállit a szegényes lakásba s feltartva tenyerét, ridegen követeli: »Add ide keresményednek egy részét; add ide véres verejtékednek gyümölcsét; add ide azt, amivel gyermekeidnek éhes száját akartad betömni, mezitelen testüket befödni. Add ide, mert nekem jussom van ehhez: én voltam az, aki felköltöttem benned a hiúság ördögét és vágyó szemed elé dobtam a fényes darabot, aminek cseréje fejében te nekem adtad el lelkedet. Add ide most, itt vagyok érte!« A szegény ember pedig fogja azt a verejtékes pénzt, azt a nehéz pénzt s mikor az alkusz kint van az ajtón, szeretné utána hajítani a hitvány ékszereket.

És ez így ismétlődik sokszor, nagyon sokszor egymásután. Igen gyakran nem is ennyire simán, mert bizony sokszor megesik, hogy a szegény ember kénytelen azt mondani a követelőnek: »Nem adok, nem athatok, mert nincs miből.« Az ilyen esetek képezik azután azokat a stáncziókat, ahol a haragból gyűlölet fejlődik; ahol a vevő kezdi a maga ellenségének tekinteni az eladót. Mert az eladó az ilyenfajta elintézéssel nincsen ám megelégedve. Ha nem kap pénzt, előveszi a fenyegetés fegyverét s az adós tudja, hogy ez a fegyver igen veszedelmes portéka; ez a fegyver egy-kettőre koldussá, földönfutóvá teheti őt is, a családját is. Pör, licitáció — s egy emberi életnek fáradsággal szerzett gyümölcsei úgy szerteoszlának, tönkremennek, mint a szapanbuborék. Ha tehát ellenség, meg kell szabadulni tőle. Bármilyen áron de meg kell szabadulni. És itt, ennél a pontnál áll be a lelki egyensúly meghiűbbanása. A természet örök törvénye, hogy minden lény szabadulni igyekszik attól, akit vagy amit ellenségének tart.

A különbség közöttük csak abban van, hogy mindegyik más és más alakban fogja fel, hajtja végre a szabadulást és annak módjait. Az egyik higgadtan, számitással, a másik pillanatnyi hevület hatása alatt, megfontolatlanul, meggondolatlanul. Nem nézi a módját, nem kérdi az árát; csak szabadulni akar. Miután pedig az ősvad természet mindig ott lappang az ember belsejében, csak alkalom

kell hozzá, hogy a felkorbácsolt szenvedélyek féktelen hatása mellett az a vadállat felülkerekedjék ott belül és — a többi már az meberi törvénynek dolga azután.

Igy lett ez a szerencsétlen asszony gyilkossá. Igy tanuljuk meg ebből a borzalmas esetből, hogy könnyelmű vásárlás, a könnyelmű adósságcsinálás is lehet első lépés az akasztófa irányában,

y. s.

Faraók mumiáinak kiásatása.

A bulaki muzeum tudós öre Stephenson tábornok s más művelt európaik jelenlétében két régi mumiát bontott fel, melyeket öt évvel ezelőtt a luxori romok közül ásott ki. Mivel III. Thutmes király mumiájának fötbontása kevésbé sikerült s a holttesten néhány nap múlva tömérdek penészgomba támadt: a mumiák felbontását sokáig ellenezték. Most azonban II. Ramzes mumiájának felbontása jól sikerült, s a két mumiával is kísérletet tettek. E kísérlet szintén kitűnően sikerült s a háromezer évnél hosszabb idő óta nyugvó holttestek oly tisztán kerültek elő, hogy azok alakjára s korára biztos következtetéseket lehetett vonni.

Az első kifejtett mumia Sekenen-Ra-Taaken faraóé volt, a 17-ik thebai dinasztiaiból, kinek történelmi szereplése igen jelentékeny, mert ő verte le a nagy lázadást a hódító hyksosok ellen K. e. a XVII-ik vagy XVIII-ik században. A mumia szekrényén a király neve és rangja világosan föl volt írva. A testet két durva szövetű kelme borította be tetőtől talpig, azután jöttek vászondarabok kötésekkel, melyek megérintése még most is átható büzt idézett elő. Midőn ezeket levették, finom orsófonalak tűntek elő, melyek már szorosan a testen feküdtek, úgy hogy itt-ott késsel kellett lefejtetni. A fej hátra fordított, kissé baloldalra. Meglehetősen nagy sebhely látszott a jobb halántékon, részben hosszú hajfürtök által elfedve. Az ajkak nyitva voltak és kört alkattak, melyben a metszőfogakat, foghúst és nyelvet jól lehetett látni; az utóbbi a fogak közt volt és egy kissé elharapva. A rettenetesen eltorzult arc nagy szenvedésről tett tanúságot. Pontosabb megvizsgálás után még két sebet lehetett látni. Az egyik, melyet buzogány vagy bárd ejthetett, a bal arczsontot törte össze az alsó ajakkal, úgy hogy egy pár zápfog is meglátszott. A másik, melyet haj fedett el, a fejtetőn volt, kissé oldalt a bal szemöldök felett levő sebtől. Itt a sebejtő fegyver a koponyát is betörte és a nyíláson az agyvelő egy része is kifuthatott. E sebek helye és alakja meglehetősen biztonsággal utal a faraó életének utolsó perceire. Először az ajkán ejthettek sebet, mire Taaken földre esett. Ellenei erre reá rontottak s ő két ütést kapott, melyek egyike a homlokon, másika a fejtetőn érte. Mindkettő életveszélyes volt. Ugy látszik azonban, hogy a király körül folytatott harcban az egyiptomiak mégis győztesek lettek és a holttestet sikerült megmenteniök és sietve behalszamosva Thébába vinniök, a hol a szokásos temetési szertartásokban részesült.

A második mumia, melyet felbontottak, a 19-ik dinasztiaiba tartozó faraóé, I. Setosé, az említett II.

vagy nagy Ramzes atyjáé volt. E híres faraó, a 19-ik dinasztia alapítójának, I. Ramzesnak fia. nagy hős, kiváló építő s a művészetek buzgó pártolója volt. Seregei keleten a fönicziaiak, sziriaiak, nyugoton a lybiaiak, délen az aethiopiaiak ellen küzdöttek. Ő építette a híres oszlopcsarnokot a nagy karnaki templomban, mely a maga nemében még most is páratlan; tőle ered a gurnei gyönyörű templom Theba nyugoti részén; sírboltja pedig, melyet Belzoni 1815-ben fedezett föl és melyből a koporsót most Londonban a Soane muzeumban őrzik, az egyiptomi műpar mintaképe. I. Setos körülbelül K. e. 1455-ben lépett trónra és ötvenegy évig uralkodott; uralkodása s fiáé, a nagy Ramzesé Egyiptom virágzása korszakát jelzi. A kifejtett holttest hosszu, szikár, sárgás színű volt, karjai mellén keresztbe voltak téve. A fejet finom vászon álarcz borította, bitumennel megfeketítve, melyet csak nehezen lehetett eltávolítani. Elkészülve a munkával, ritka szép fő tűnt fel a tudósok előtt, kétségkívül a legszebb az egész muzeumban. Thébe és Abydos szobrászai nem hizelegtek e faraónak, midőn kedves, mosolygó szép arcban örökitették meg. Még most 32 század múlva is megnyerő képe van e holttestnek s hasonló az említett szobrászok oly sok helyen látható műveihez. Igen érdekes, hogy az atya és fiu közt a hasonlatosság nemcsak föltalálható, de épenséggel szembe ötlő. Orr, száj, ajkak ugyanazok, de az atyánál finomabbak, mint Ramzesnál. Setos igen öreg lehetett, midőn meghalt. Feje borotvált, szemöldökei fehérek, a test hatvan évnél öregebb korra mutat és így ez is megerősíti a történet adatait, hogy e híres király sokáig uralkodott.

Az Ostrogskiak.

Lengyelország történetéből.

A lengyel történelem, a lengyel irodalom lapjain mindig a legfényesebb nevek közt találjuk az Ostrogskiakét. E nagy tekintélyű és előkelő történelmi család multja egybe van forrva Lengyelország legdicsőbb korszakával. Nagy hadvezérek, államférfiak és írók kerültek ki közülök s az ostrogi vár százados emlékekre büszkén hivatkozó romjai, Wolhynia szívében, néma tanúi a család nagyságának.

Az Ostrogskiak ereiben fejedelmi vér lüktetett. Wladimir, kievi herceg volt ősük, kinek egyik ivadéka, Vaszilevics Dániel vette fel az Ostrog hercege czimet 1349-ben, melyet később, a századok folyamán annyi jeles örökitett meg.

Ez időben az ostrogi terjedelmes uradalom évi 10 millió jövedelmet hajtott. Ostrogski János 1609-ben majorátust alakított belőle, s midőn a család 1673-ban kihalt, az uradalom a Zaslawszky hercegek tulajdonába ment át, még később pedig a Lubomirszkiak, Sanguszkó hercegek és Jablonszkiak birták sorra.

Az Ostrogski család görög hitű volt s ez a körülmény volt oka, hogy a jezsuiták nagy tevékenységet fejtettek ki a befolyásos és előkelő család megtérítésére. Siker nélkül. Hanem mikor Ostrogska Anna férje meghalt, ki tudták nyerni özvegyétől, hogy a holttestet a jaroslavi katolikus templomba helyezték el, miután megnyerték rá VII. Kelemen pápa dispenczióját. A görög hitű papság és nép

annyira felháborodott ezen, hogy megrohanták a kastélyt. Mikor a támadókat nagy nehezen leverték, a korona-törvényszék összeült s a pápai nunczius tanácsára oly értelmű ítéletet hozott, hogy a vétkek fejeztessenek le, vagy kerékbe töressenek, a főkolompósnak pedig rombolják le házukat is s hintsék be sóval földjeiket, hogy többé meg ne teremjenek. Csak Ostrogska Anna, a sértett fél hatóságos közbenjárására lett a büntetés szigorra enyhítve.

Ostrogski Konstantin herceg Wolhynia leggazdagabb ura és hadvezére volt I. Zsigmond alatt. Mint fogoly két évet töltött Moszkvában, honnan megszabadulva, hazatért és Zsigmond királynak ajánlta fel szolgálatait, 1668-ban. A császár bosszuját azonban Ostrogski szökéseért Lengyelország tíz évi háborúval fizette meg.

Egyik Ostrogski-ivadék története a legmeghatóbb regényeknek egyike, a minőt csak kigondolni lehet. Ostrogski Illés 1539-ben vette nőül Koscielicka Bertát, ki Bona királyné, I. Zsigmond neje udvarában nevelkedett fel. Ebből a házasságból született Ostrogski Erzsébet, az a szerencsétlen ifjú nő, kinek történetét elmondandók vagyunk.

Erzsébet feltűnő szépség volt; nem csoda, hogy nagyravágyó anyjának legfőbb óhaja volt őt az udvar közepette ünneplők serege által körülrajongva látni. Mikor atyja meghalt, halálos ágyán az árván maradt lányt a király pártfogásába ajánlta. Egy ily pártfogás, párosulva ritka szépséggel és óriási vagyonnal, elég volt arra, hogy a kérők egész táborát csődítse nemsokára a szép Ostrogska Erzsébet lábai elé. Csakhogy gögös és uralomvágyó anyja állhatatosan ellene szegült férjhezmenetelének, részint azért, hogy a nagy vagyont ne kelljen kiadnia kezei közül, részint pedig mert más és még fényesebb összeköttetésekre várt.

Csak egy nemes litván ifjat, Sanguszko Deme-tert, nem rettentette vissza az anya makacssága. Mikor ő is, mint annyi más, kosarat kapott, daczára előkelő eredetének, őszinte és igaz szerelmének, bosszút esküdött, s tervébe beavatta a család egy mellőzött tagját, Ostrogski Balázst.

Egy levélben, meghatározott helyen és időben találkat kért imádottjától, s mikor azt megnyerte, Sanguszko és Ostrogski 80 lovas élén beállítottak a kastélyba. A kevély anya már vára tornáczáról megpillantotta a közelgő csapatot és rosszat sejtett, felismervén Ostrogskit. De alig adott parancsot fegyveresei összegyűjtésére s a dobogó felvonására, a kis csapat már behatolt a vár udvarára. De Berta hercegné nem az az asszony volt, a kit fenyegetések és ijesztgetések megfélemlítettek volna. Tomboló haraggal állott a vakmerő ifjú elé s féktelen szenvedélyében szemrehányásokkal és bántalmakkal halmozta el. Felindulása annyira erőt vett rajta, hogy végre eszméletlenül összerogyott.

Ezt a pillanatot Ostrogski ügyesen használta fel, s egy vigjátéki cselszövőnek dicséretére való leleménnyel hamar pápot kerített s még abban az órában összeeskettette a remegő szüzet Sanguszkoval.

Mikor az anya felébredt önkivületéből, meg lehetős bevezett tényt találhatott, mert dühösen mondott búcsút leányának s elhagyta a kastélyt, de bosszút esküdve a csábitónak s betöltve panasza szavával az országot egyik végétől a másikig.

Az úgy csakugyan a király elé került, ünne-

pélyes ülésen, mely alkalommal az özvegy hercegnő ügyét Czernkovszki Szaniszló védte, nyiltan vádolva Sanguszkót a házasság megszejtelenítésével s nőrablással, míg Sanguszkó szószólója Odakhovszki volt. A király ítélete örökös száműzéssel sujtotta Sanguszkót, ki álöltözetben menekült Csehország felé, kísérve nejétől, kinek már csak a viszontagságokat kellett megosztani vele.

Jasomirben azonban utólérte Sanguszkót Zborowski Márton, s a két nemes lovag elkeseredetten merte össze kardját. Sanguszkó halálosan sujtva nemsokára földre rogyott, míg boldogtalan hitvesét Zborowski visszavitte Lengyelországba.

Sanguszkó sirjára ott, hol elesett, sirkövet emelt később a kegyelet, melynek omlatag falán bemohosodott betűkkel áll e latin mondat írva:

»Hoc loco conditur corpus clari Lithuaniae ducis Demetrii Sanguskó, ex magnifica familia Olgerdi, nat, capitanei Circassiensis, et Kamiowiensis, quem Martinus Zborovski trucidavit anno 1554.«

Erzsébet és anyja Bona királyné pártfogásába ajánlották magokat, és tovább folytatták azt a ragyogó, de üres életet, melynek diadalutját sebzett szívek jelölték, s melynek dicsfényéből a szivtelen anya vette kölcsönzött sugarait. Még egyszer meg akart nyilni a házasság révpartja az irigyen őrzött Erzsébet előtt. Gorka Lukács, előkelő főúr kérte meg kezét, de az anya ismét csak ragaszkodott szándékához, hogy nem adja férjhez leányát.

Végre a király is megsokalta a nemtelen játékot, melyet egy szeszélyes anya üzött gyermeke szívével, s cselhez nyult. Elkért egy gyűrűt Berta hercegnőtől, s azt Erzsébetnek küldte azzal az izennel, hogy anya ime beleegyezik a Gorkával való házasságba: tanuja e gyűrű. De a cselszövőny napvilágra jött s a boldogtalan ifjú nő tovább is anyja hatalmában maradt, ki hogy minden kísértéstől elvonja továbbra is, kolostorba zárkozott vele. Ez már azonban mégis sok volt. Gorka egészen magán kívül ingerültségében, 1559-ben megostromolta a kolostort, hol Erzsébet elzárva volt; de csak úgy birhatta a két hercegnőt megadásra, hogy elzáratta a vizet, mely a kolostort táplálta. Mégis, mikor látta, hogy nem menekülhet Gorka elől, hogy utolsó tromfját is kijátszssa, titokban Slucki Simonnal adatta össze leányát. De Gorka a királyhoz fordult orvoslásért, s kinyerte tőle végre, hogy Erzsébet házassága megsemmisítve, Gorkához kényszerült nőül menni.

Mikor Gorka is meghalt, Erzsébet nagybátyja, Ostrogski Konstantin oldala mellé vonult Ostrogsk várába. De a magány és elvonultság gyötrő sulylyal nehezedett lelkére, mely sokkal jobban megszokta a csillogást és sokkal kevésbé ismerte az élet egyszerű örömeit, semhogy föltalálta volna önmagában a megnyugvást. Meghasonlott kedélye nem sokáig bírta ki e küzdelmet végzete ellen; megőrült s bomlott lélekkel roskadt sirba. De anyja sem kerülte ki megérdemelt sorsát. A Thököly-mozgalmakból ismeretes Laski Alberthez menvén nőül, ez Kézsmárk varába záratta s ott végezte nyomorult életét gög-jében megalázva, lelke furdalásai közt.

Igy végződött a boldogtalan család regénye, mely egyike a legmeghatóbbaknak a minőt valaha a sors kigondolhatott.

VEGYES KÖZLEMÉNYEK.

A kecskeméti árvaház részére ujabban beérkezett:

Selmeczi Imre urtól	1 kor. 20 fill.
Kamatok	16 > 78 >
	összesen 17 kor. 98 fill.

Bankjegydarabok összeszedése Az Egyesült-államok pénzügyminiszteriuma egyes nőket alkalmaz csupán a célra, hogy az elrongyolva vagy megégve beküldött bankjegydarabokat összerakják. Ezek a nők néha bámulatatos munkát végeznek. Egy Missouriban, Sadalia mellett lakó kereskedő nem rég papír rongyokat küldött be, melyek állítólag 1200 dollárt érő bankjegyek maradványai, még pedig oly bankjegyekéi, melyeket az egerek összerágtak. A nők paratlan türelme s ügyessége folytán sikerült a kárt annyira megállapítani, hogy a kereskedőnek 1100 dollárt kifizettek. Más esetben 10,000 dollár egészen alaktalan széntömeggé vált, s itt is sikerült csaknem az összes bankjegyek létezését konstatálni.

Macska és kigyó. A radosai erdőben nemrég számosan gyönyörködtek egy véres harcban macska és kigyó között. A macska volt a támadó és sokszor ugrott a kigyó felé, mely sziszegve emelkedett fel s mereven nézett ellenségére, míg végre a kigyónak nyakát ketté haraphatta. A harc soká tartott s oly izgatottak voltak, hogy a közvetlen mellettök álló embereket észre sem vették.

Hogyan határozhatjuk meg az állat ivarát előre? Az állattenyésztők már régen törnek azon fejüket, hogy mi módon határozhatnák meg előre, hogy anyaállataik olyan ivaru utódokat hozzanak a világra, a milyenek céljaiknak legjobban megfelelnek s azért különféle kísérleteket és megfigyeléseket tettek. Fiquet északamerikai tenyésztő állította először, hogy az ivadék a tenyészállatok gyengébbikének nemét örökli s a szarvasmarha tenyésztésénél ezen erőbeli különbséget az állatok különböző tartása által igyekezett elérni. Ha azt óhajtotta hogy az ivadék himnemű legyen, akkor a tehenet a lehető legjobban táplálta, míg a bikának kevésbé tápláló tápszert adott s lehetőleg sokszor használtatta üzekedésre. Míg ellenben, ha nőnemű ivadékot akart nyerni, akkor a bikát tartotta jobb takarmányon és kimélte, míg a tehen kevésbé erősítő tápszert kapott s hogy annál gyengébb legyen herélt himet tartott a gulyában, a mely üzekedett ugyan, de termékenyítésre nem volt képes. Ily módon állítólag 32 esetben sikerült célját érnie. Az újabb időben Herz foglalkozott e kérdéssel és kísérleteket végzett annak kiderítésére, mennyiben felel meg a valóságnak Fiquet állítása. Négy kecskét és két kecskebakot használt fel e kísérletekre. A kecskék és a bak első ízben úgy lettek tartva, hogy himnemű legyen az ivadék, a második kísérletnél pedig nőnemű ivadék nyerése volt a cél, vagyis első ízben a kecske, a második alkalommal a bak kapott bő takarmányt, míg a másik két tenyészállat mérsékelt mennyiséget. Ezen előkészítés 25—42 napig tartott. Az eredmény az volt, hogy az első kísérletnél, a midőn himnemű ivadékot kellett volna nyerni, négy gida közül 3 himnemű, 1 nőnemű volt, tehát csak részben ért céljára: míg a második kísérlet teljesen sikerült, mert mind a három gida nőnemű lett. E kísérletek igen érdekesek s azt látszanak bizonyítani, mintha rend-

szeres előkészítés mellett csakugyan befolyást lehetne gyakorolni az ivadék nemére.

Gyógyszer a marhák száj- és körömfájása ellen. A száj- és körömfájás ellen ujabban a kénes szalicilsavas natriumot ajánlják, a melyet Baum Henrik frankfurti chemikus talált fel. E szernek orvosok állítása szerint kitűnő antiszeptikus hatása van, legkevésbé sem mar s dr. Hueppe állítása szerint a legellenállóbb bacillusokat is megöli. Kísérleteket tettek vele a száj- és körömfájás gyógyítását illetőleg is, s azt állítják, hogy hatása e tekintetben is kitűnő volt. Renner elleburgi állatorvos gyuladásos körmököt $2\frac{1}{2}$ —3 százalékos ilyen oldattal naponként kétszer-háromszor ecsettel bekent s feltűnő eredményt ért el vele. A gyógyulás igen gyorsan bekövetkezett. A hólyagokat hamar bevonta, minek következtében a sebek gyorsan gyógyultak, Bikákon is tettek ezzel a szerrel kísérleteket különböző községekben, szintén jó eredménynyel.

A veszedelmes kávé. A német birodalmi fő-törvényszéknek érdekes „elvi kérdésben“ kellett döntenie a minapában. A döntésre a német büntető-törvénykönyv 223. szakasza adott alkalmat, a mely a testi sértés büntetéséről intézkedvén, nagyobb büntetést mér a vádlottra, ha ez a tettét »fegyverrel, késsel vagy valami más veszedelmes szerszámmal« követte el. A veszedelmes szerszámok száma az előfordult bűnesetek kapcsán, a mióta ez a paragrafus megvan, ugyancsak megsaporodott. A birodalmi fő-törvényszék eddigi döntései veszedelmes szerszám-nak minősítették sok egyéb között a pecsétnyomót, a csizmahuzót és a gyertyatartót is, szóval egész csomó olyan tárgyat, a mivel lehet ugyan ütni is, de igazában mégse az az általános rendeltetésük, hogy velük koponyát repeszsenek. Nemrég azután a következő eset történt. Egy lipcsei uriember, a vidámabb természetű uriemberek fajtájából, olyan kitűnően érezte magát a sörházban, hogy mire családi szentélye küszöbét átlépte, szerető hitvese már a reggeli kávéját főzte. A szerető hitves a viszontlátás első pillanatában úgy vágott egy bögre forró kávé, a vidám természetű uriember fejéhez, hogy ez a családi szentély küszöbén összerogyott. A forró kávé mind lemarta a bőrt az arczáról. A forró üdvözlés eredménye válópör és fenytő följelentés lett. Így került a törvényszék abba a helyzetbe, hogy döntenie kellett: veszedelmes szerszám-e a forró kávé. A fő-törvényszék kimondotta, hogy e 223. szakasz alkalmazásának ebben az esetben igenis helye van, mert ha maga a forró kávé veszedelmes szerszámnak még nem is minősíthető, de a bögrével együtt már igenis az. Érdekes az asszony védőügyvédjének az argumentálása, a ki a kávé kegyetlen természetete ellen mentségül azt is fölhozta, hogy — cukor is volt benne. Ezt a mentséget azonban a fő-törvényszék el nem fogadta, mert a cukor megédesíthette ugyan a kávé, de nem édesítette meg se a fejbehajítást, se a — bögrét.

Az első vasut megnyitásakor a »Quarterly Review« című angol folyóirat felemlítvén, hogy e vasut kétszer oly gyorsan szállítja az utasokat, mint a leggyorsabb postakocsi, hozzátevé: »Meg vagyunk győződve, hogy Woolwich lakói előbb röppentetik fel magukat rakétával, mint hogy esztelenül oly gép kegyelmére bízzák magukat, mely ily gyorsan mozog.

SZÉPIRODALMI RÉSZ.

Az ékszeráros leánya.

(Angol regény.)

(Folyt.)

— P. V. L. után. —

Ezzel az özvegy kiment, hogy leányának felvigye reggelijét.

Godfrey egy székre dőlt és mereven maga elé bámult. Mély csend uralkodott körülötte. Alatta a gyémántraktár volt.

Egyszerre mintha valami nesz ütötte volna meg füleit, mely alulról látszott jönni. Figyelni kezdett. A zaj ismétlődött. Semmi kétség, hogy valaki behatolt a raktárba.

Gyorsan felugrott és a boltba vezető földalatti folyosóba lépett. Most már tisztán kivehette, hogy valaki bent jár. Az ajtók azonban be voltak zárva, tehát visszafutott és Stone asszonytól a kulcsokat elkérte. Miután két töltött pisztolyt magához vett, mindketten lefelé mentek.

Az özvegy kinyitá az ajtókat, melyeknek zárai érintetlenek voltak. A kiáradó erős léghuzam folytán azonban mindketten az ablakokat kezdték vizsgálni, melyeknek egyike fel volt törve.

Midőn az ékszereket átvizsgálták, egy drágakövekkel telt szekrény hiányzott.

— Legdrágább gyémántjaim elvesztek — jajveszékelt Mrs. Stone.

A nagy lármára odafutott a cseléd is.

— Kit eresztettél a házba, te semmirekellő! — rivallt reá az asszony.

— Én senkit nem eresztettem be — mentegődözött Bridget.

— Ezt más nem tehette, mint te, csak te mutathattad meg ide az utat valami gazembernek!

— Én!?... én eresztettem volna ide valakit!... Ki hallott ilyet! Én, aki már annyi év óta hűségesen szolgálom e házat, én gazemberekkel cimborálok! Ki hallott ilyet! Hogy mondhatja ezt nekem, asszonyom!

— Csak te tehetted ezt! — kiáltá újból az özvegy.

— Üssön belém a mennykő, ha én valakit beeresztettem — jajgatott a cseléd.

— Ide másképp senki be nem jöhetett.

— Egy pillanatig sem maradok a házban!

Az időközben előhívott rendőr azonban megnyugtatta és mérsékletre intette.

Ellen a nagy zajtól megijedve, futott le a lépcsőkön és reszketve férje után kérdezősködött.

— A rablók után ment — felelte fogvaczogva a cseléd.

— Merre?

— Tudom is én. Elég a magam baja. Az öreg asszony engemet is vádol, hogy én eresztettem be a tolvajt, vagy én loptam el átkozott gyémántjait!

— Hallgass! — parancsolá Ellen.

— Nem akarok. Meg vagyok sértve ok nélkül, már pedig én ezt nem fogom szó nélkül eltűrni!

Eppen ekkor érkezett vissza Godfrey és hogy elejét vegye a még nagyobb fejtelenségnek, feleségét szobájába vezette vissza.

— Bridgetnek igaza van, — mondá utközben Godfrey — anyád ugyanazon joggal gyanusíthatott

volna engemet is, vagy bárki mást. Pedig meg vagyok győződve, hogy ez a cseléd teljesen ártatlan. — Oh, Godfrey, ha az ember abban csalódik, akit szeretett, az nagyon fáj!

A festő kezében tartá nejének reszkető kezét.

— Talán csalatkoztál bennem, hogy annyira hangsúlyozod szavaidat és oly különös tekintettel nézesz reám?!

— Oh nem, nem! Téged nem vádolkak semmivel.

— De hát akkor mire magyarázom különös magaviseletedet? Ha ez sokáig így fog tartani, kénytelen leszek ebből a házból eltávozni és soha sem térek vissza többé!

— Tedd meg. Jobb lesz így! Ne is tekints reám soha többé! Szegény ember! Irántam való szerelemből tetted és most mégis elüzlek magamtól. Nem tehetek róla, de nem tudom jelenlétedet elviselni.

— De hát mit jelentsen ez a beszéd, mi az, amit tettem?!

E perczben hallatszott Mrs. Stone jajveszékése, aki elveszett gyémántjait siratva a szobába rohant.

— Sokkal fontosabb dolgom van itt, mintsem hogy az ön dolgaival törődjem, Mrs. Stone, segítsen inkább Ellent vallomásra birni — felelte Godfrey a segítségért siránkozó Mrs. Stone-nak.

— Nem akarom, hogy tudjon felőle — kiáltá Ellen ijedten.

— Miért nem?

— Nem, nem. Soha!

— Badarság! Mitsem szabad eltitkolnod előttünk — mondá Mrs. Stone.

— Nem beszélhetek!

— Talán csak nem Sir Felixről van szó? — kérdé Godfrey kételkedve.

Ellen összerezett. Sohasem hazudott, de most férje kedvéért nemmel felelt.

— Nézz a szemembe. Esküdjél meg, hogy Sir Felix halálát illetőleg nem gyanúsítasz! — parancsolá Godfrey határozott hangon.

Ellen hallgatott. Ideges reszketés fogta el egész testét.

— Meg fogtok ölni — hebegé Ellen kis szünet után és zavart tekintete fel-alá járt a szobában, mintha menedéket keresne.

— Nem szabad távoznod, míg az igazat meg nem mondtad — folytatá Godfrey. — Egész életemben nem féltem soha a nyilvánosság elé lépni, és te most ily kétértelmű nyilatkozatokat használsz, melyek arra kényszerítenek, hogy azt higgyem, miszerint neked oly véleményed van rólam, mintha barátom halálának valami módon okozója lennék!

Ellen ijedtében összeesett. Godfrey a pamlagra tette, azután pedig becsengette szolgáját.

— Szükségem van önre — mondá. — Ön Sir Felix szolgája volt és velünk járt Irlandban.

— Igen, uram!

— Nem hallott ön semmi olyat, mintha engem gyanusítanának urának eltűnésével?

— Ugyan, mit beszél, ki gyanusíthatná önt — szolt közbe Mrs. Stone.

— Uram, én azt hiszem, hogy erről a legjobb

felvilágosítást Dering Adolf ur adhatja — felelte a szolga nyugodtan.

Erre a feleletre Godfrey dühösen felugrott.

— Tehát ő az! Mikor beszélt ő veled, Ellen? És hogy mert engemet ilyen alávaló tettel gyanúsítani?

Ellen nem felelt. Helyette az öreg szolga kezdte:

— Én azt hiszem Sir, hogy Dering ur terjeszti ezeket a rágalmakat, melyeket valahogy Mrs. Chester is meghallott.

— Látom már, hogy nekem kell a dolgot kezembe vennem — szól közbe Mrs. Stone. — Ellen, kelj fel és hagyd abba a sirást! Inkább beszéld el, hogy mit hallottál és kitől?

— Nem jó volna Hilliárd kisasszonyt is elhivatni? — kérde a szolga.

— De igen, menjen érte, hogy kéretem! — mondá Mrs. Stone.

Néhány percz mulva megjelent Julia. Amint meglátta a szobában levőket, mindjárt tisztában volt afelől, hogy miről van szó.

— Hilliárd kisasszony, — kezdé az özvegy — mikor beszélt leánnyommal legutoljára?

— Nemrég — veté oda hetkén Julia.

— És hol, ha szabad kérdeznem?

— Lakásomon. Talán csak nem fogja megtiltani, hogy barátnőjét meglátogassa? — mondá gúnyosan.

— Hallott valami rosszat felőlem, Hilliárd kisasszony? — kérde Godfrey.

— Igen, hallottam.

— És ezt megmondta Ellennek?

— Igen, baráti kötelességemnek tartottam!

— Szabad azt is megtudnom, mi volt az a rossz hír?

— Megkérdezheti Mr. Dering urat.

— Meg is kérdezem, amint megtalálom!

— Az a legkönnyebb, mert nálunk lakik és éppen most reggelizik.

Godfrey kalapja után nyult

— Várjanak kérem, — mondá elmenőben — mindjárt vissza fogok jönni.

Pár percz mulva Mr. Dering előtt állott, aki még az asztalnál ült.

— Emlékszel, midőn Chesterfildben egy fa alatt leveleket olvastunk?

— Igen, mit akarsz ezzel mondani?!

— Csak azt, hogy én téged mint a rühös kutyát le foglak ütni, ha nem adsz elégtételt sértő gyanúsításaidért, amelyekkel illetél.

Dering hazugságokkal akart menekülni.

— Hiába hazudozol most, ez nem fog segíteni rajtad.

— Ha fenyegetsz, rendőrt hivatok!

— Azt akarom tudni, mit hazudtál feleségemnek — folytatta nyugodtan Godfrey.

— Nagyszerűen játszod a hidegvérüt. Pedig vigyáznod kell, hogy meg ne ismerkedj a hóhér kötelével!

— Gazember! — kiáltá Godfrey és vállon ragadta Deringet. — Mivel vádolsz, beszélj!

— Ha annyira akarod tudni, megmondom: gyilkossággal. Megölted Sir Felixet, hogy menyasszonyát megkaparítsad és vele pénzét is

— Jó. Ezt nyilvánosan kell ismételned. Kövess

azonnal Mrs. Stone házába és ott tanuk előtt kell nyilatkoznod. Ha vonakodnál, légy arra elkészülve, hogy oda viszlek!

Dering felemelkedett és mindenkép időt akart nyerni. Öltözködés, kalapkeresés és sok más ürügy alatt késleltetni igyekezett az elmenetelt, de Godfrey türelmét vesztve, végre is karonfogta és levezette.

Midőn a szobába érkeztek, Ellen anyjával halkan beszélgetett, Julia közönyösen szemlélte a képeket, Verney pedig az ablakon bámult kifelé.

Dering az özvegy és leánya előtt mélyen meghajolt, de Mrs. Stone nyers szavakkal fordult hozzá anélkül, hogy viszonzta volna köszöntését.

— Itt most nincs helye az üres udvariaskodásnak!

— Van még valakire szüksége, Mrs. Stone? — kérdezte Godfrey.

Mrs. Stone azt óhajtá, hogy Sir Felix ügyvédjét és Mr. Taylor urat hívják, — ez utóbbi drágakőcsiszoló volt, és jó kinézésével, megnyerő modorával okosan be tudta magát az özvegy kegyeibe hizelegni, hogy az üzlet már is jobbára az ő vezetése alatt állott.

Nemsokára megérkezett a két ferfi.

Mr. Taylor tele volt finom gyöngédséggel az özvegy iránt és biztosítá őt, hogy mennyire jól esik neki, hogy szolgálatára lehet; az ügyvéd ellenben komoly, ünnepélyes arcot öltött, midőn az asztalhoz ült. Dering a pamlag szélén foglalt helyet, két térdét kezeivel átkarolva, mosolyt erőltetett arczára, amint észrevette, hogy Julia reá nézett.

— Komoly ügy miatt fárasztottam ide az urakat — kezdé Mrs. Stone. — Ez a derék ember ott a pamlagon, nem is tudom biztosan megmondani mivel, de mindenesetre aljas cselekedettel gyanúsítja vőmet, miért is felhivom, hogy beszéljen előttünk!

Dering indulatosan felugrott.

— Én azt állítottam, hogy Sir Felix nem lett öngyilkos, sem pedig a véletlen nem játszott közbe az ő halálánál.

— És ez az ön meggyőződése? — kérdezte az ügyvéd komolyan.

— Igen. Én voltam Irlandban, mióta Sir Felix eltűnt és tudakozódtam a dolog felől. Pénzt is áldoztam, hogy a tengerparti lakosoktól egyet-mást megtudjak, ami azután megerősíté gyanumat Godfrey ellen.

Halotti csend uralkodott a szobában, midőn Dering kutatásainak eredményét elmesélte.

— Murphi György, a révkorcsmáros, azt mondta, hogy Sir Felix és Godfrey együtt jöttek hozzá, hogy az éjet ott töltsék, de lefekvés előtt Sir Felix még fürödni ment és úgy állítja, hogy nemsokára Godfrey is utána ment.

Donolly halász teljesen biztos benne, hogy késő este a holdvilágnál két férfit látott a tengerparton sétálni. Egy másik halász pedig azt állította, hogy egy éjfél felé kiáltást hallot a tengerparton, azután pedig nemsokára egy férfi sietett befelé. Idő tekintében nem tévedett, mert a Szent Mária kolostor harangja épen az éjfél ütötte, midőn ez történt.

— Megállj — kiáltá Godfrey — én azt hiszem, hogy ezeket a dolgokat hitelesebb alakban kell megőrizni!

— Igaz — helyeslé az özvegy.

Mindnyájan felkeltek. Godfrey az ajtó felé ment,
— Maradj itt Godfrey! — kiáltá Ellen.

— Nem, nem fogok visszatérni mindaddig, míg e gyalázatos rágalomtól nem tisztázodom. Történjék bármi, rögtön a hatósághoz megyek, hogy megindítsák a vizsgálatot ebben az ügyben.

Ezzel távozott, követte a jelenvoltaktól. Mindnyájan a legközelebbi rendőrállomásra mentek, a hol Dering mindazt előadta, a mit előbb elbeszél.

(Folyt. köv.)

Orosz életképek.

A csók.

Ugy vagyunk a Kaukázus népeivel, mint az egymást gyűlölő osztályos rokonok, kikre a törvény rámondta az ítéletet, melyben a feleknek, ha tetszik, ha nem tetszik, meg kell nyugodniok: kutya- és macska-barátság. Erős és nagy hadsereget kell ott tartanunk, mely ha folyton résen nem áll, lassankint azon veszi észre magát, hogy minden oldalról láthatatlan ellenség által van körülvéve.

Gyakorlati hadi iskola, és a nyugtalan elemek rakhelye.

II. Sándor cár elvileg eltörölte ugyan a Kaukázusba való áthelyezést, melyet a hadseregnél büntetés gyanánt alkalmaztak, de azért a szokás mai napig is fennáll.

Ezelőtt valami tíz évvel a simbirski vadászrezred törzshelvén, Ostok-ban, a Kaukázus-hegyláncz alatti legszélsőbb vonalon, a tisztikar fényes mulatóságot rendezett az ezred parancsnoka, S. herczegnek tiszteletére, kit tíz évi szolgálat után, melyet állítólag szintén büntetés gyanánt a Kaukázusban töltött, ismét Szent-Pétervárra régi testőrezredéhez visszarendeltek.

— Uraim, — kezdé a herczeg pezsgős poharát fölemelve, — igyunk a szép hölgyek egészségére, kik e fényes társaságban megjeleni kegyesek voltak!

A magában véve egyszerű toasztot százszoros hurráh-k fogadták, mert hiszen mindenki jól tudta, hogy S. herczeg az egész idő alatt, míg a Kaukázusban tartózkodni kénytelen volt, soha asszonyt, fiatal vagy öreget, meg nem szólított, sőt tündetőleg minden alkalmat került, hol hölgyekkel érintkeznie kellett volna.

A poharazás mind nagyobb dimenziókat vett, úgy hogy végre a jelenvolt hölgyek eltávoztak.

— Uraim, — mondá S. herczeg — holnap ilyenkor már távol leszek önöktől, engedjék meg, hogy bucsuzó szavaim nemcsak üres mindennapiaságok maradjanak, hanem önöknek inkább hasznos tanulmány gyanánt szolgáljanak. El fogom mondani, miért idegenkedtem — mióta a Kaukázusba jutottam — a nőktől. Fiatal, életrevaló, gazdag, jó hangzású névvel bíró ember lévén, az élet gyönyöreit a hol csak lehetett, élveztem. A fővárosban nem volt társaság, melynek szivesen látott vendége ne lettem volna, szerelmes kalandjaimból egész könyvtárt irhatott volna valaki, és végre annyira elbízta magamat, hogy a női erényt csakis kacérságnak néztem.

Egy udvari bálon K. grófnő jelent meg leányával. A fiatal hölgyet ez alkalommal mutatták be legelőször a világnak. Szépsége mindenkit elbájolt és mire a füzértáncz megkezdődött, én is a tánczoló sorába szegődtem.

K. Xenia azon veszedelmes nők egyike volt, kik a férfit látszólag fel sem veszik, sőt tündetőleg ignorálják, de azért egyetlen pillantással, néhány odavetett szóval rabszolgát csinálnak belőle.

Társaim rábeszéltek volt a főudvarmestert, hogy a füzértáncz rendezése reám bizassék, s miután a legmagasabb uraságok közül senki sem vett benne részt, úgy intéztem a dolgot, hogy Xenia-val legjobb barátim egyike, Onruzov Szergiusz foglalkozott, ki aztán tánczosnéját a hányszor csak akartam, nekem engedte át néhány fordulóra.

— Hogyan van az, — kérdé kissé ingerült hangon a bájló Xenia, midőn négyszer egymásután vele tánczoltam, — hogy ön mindig csak engem választ?

E magában véve ártatlan kérdésre semmit sem kellett volna válaszolnom, de a dolgot némileg sértésnek tekintve, azt feleltem, hogy ezentul másnak fogom átengedni a szerencsét.

És lássák uraim, ez a pár szó volt megölő betűm. Xenia elhalványodott és legott helyére tért vissza, mire — noha a faképnél való hagyást senki sem vette észre — oly dühbe jöttem, hogy egészen magamon kívül lévén, a teremből kisiettem, Onruzovra bízta az előtánczosi tiszteletet.

Az udvar még a füzértáncz alatt eltávozott, s a fiatalság sokkal vidámabb hangulatban volt, mint előbb, éjfélig mulatott.

Szokás szerint bál után Lefort-nál, a Million-káján reggelig tivornyáztunk. Onruzov a tizedik pohár puncsesnél kissé mámoros fővel azt a kérdést vetette fel a diszes, de különben földig elázott társaság előtt: vajjon kit illesen a bál királynéja czime, mire egyhangulag mindenki Xeniat éltette. Egyedül én voltam külön nézetben.

— No hadd el Sasa. — kezdé Onruzov dadogó hangon, — azért, hogy savanyu volt a szőlő, mégis Xenia a legszebb leány, kit valaha láttál. Nem neked való az igaz, mert nyolcz nap mulva ismét mást keresnél; bizonyára rossz, csapodár híredet hallotta, és azért hagyott a faképnél.

Nem tudom miért, de e pillanatban képes lettem volna Onruzov-ot megölni, annyira bántottak tréfás szavai.

Az általános hahota után még jobban neki bolondultam.

— És ki mondja, — vetém közbe, felindulástól remegő hangon, — hogy a leánynak nem tetszem? Ezer imperiált egy lyukas kopéka ellen, hogy 24 óra alatt megcsókolom. Ki tartja a fogadást?

Eleinte senki sem felelt és úgy látszott, mintha Onruzov ellen fordult volna a nevetők sora.

— Ki tartja az ezer imperiált egy lyukas kopéka ellen? — kérdé most ismétlőleg Onruzov. — No hát akár én is. Tehát Sasa, te 24 óra alatt megcsókolod Xeniat, természetesen tanuk nélkül, én pedig 1000 imperiált fizetek, ha a kiszolgáltatót csókról szavadra jelentést teszel.

— Ugy van, — viszonzám, — még pedig biborpiros ajkaira nyomom csókomat.

— Uraim, — folytatá a társaság seniora, Kocsabej ezredes, ki mellesleg legyen mondva, ötven éves kora daczára a legkönnyelműbb ember volt köztünk, — ma hétfő lévén, Sasa barátunk szerdán este itt e helyen lovagias szavára a történetekről jelentést fog tenni.

Mire hazafelé vergődtem, délfelé járt az idő. Nem mondhatom, hogy valami kitűnő jó kedvem

lett volna, mert akárki mit beszél, az ember mindig megérzi, ha valami nagy baj készülóban van. Darab ideig azon tűnődtem, vajjon nem lenne-e legcélszerűbb az ezer imperiált megfizetni, és nem is a pénz vesztesége, hanem leginkább azon gondolat bántott, hogy ezentul mindenütt kinevetnének, ha most visszavonulok. Az idő körmömre égett; gyorsan felöltözködve, a K. grófi család egyik meghitt emberét kerestem fel, kitől kéz alatt megtudtam, hogy a grófnő Xénia leányával este a nagyhercegné bálján, a téli palotában meg fog jelenni. De most már hol csókoljam meg a császári palotában? hiszen ez valóságos örülség! a czári család jelenlétében ily botrányt elkövetni, oly valami, a miért az ember legszebb szerivel Szibériába juthat. Ez tehát lehetetlen. De az ördög nem alszik és hiveit a rossz uton elősegíti, ez esetben csakugyan maga a sátán gondolhatott reám, mert olyas valami jutott eszembe, a mire máskor soha sem jöttem volna. Mint test-örtiszt, hetenként rendszeren egyszer vagy kétszer hol a czár, hol a czarevna lakosztályaiban tettem szolgálatot, vagyis kivont karddal őrt állottam. O. nagyhercegné lakosztálya egy hosszú folyosó által a tánczteremmel van összekötve, melynek tulsó vége kissé szűk és sötét lévén, egy gázcsillár által ki volt világítva. Bálók, vagy hangversenyek alkalmával a hölgyek öltözködője a folyosó mellett rendeztetett be, s így a hintón érkező női vendégek, mielőtt a nagyhercegné fogadó termeibe belépnének, előbb az öltözködőben bundáikat és felöltőiket letenni kénytelenek voltak.

Ha tehát valahol, úgy csakis itt kell a merényletet véghez vinnem, és pedig azon pillanatban, midőn Xénia a toilette-szobából a fogadó-terembe lép. Legfeljebb egy sikoltás, és megnyertem a fogadást. Meg aztán ki tudja, lesz-e ideje a sikoltásra, tán nem tartja helyesnek, hogy az egész udvar előtt a közbeszéd tárgyává legyen. És ki tudja, tán még szivesen is veszi a forró csókot!

Láthatjátok, hogy számításomból sokat kihagytam, a mi aztán nyakamat szegte.

Mindenekelőtt könnyű szerrel rávettem szolgálatot tevő pajtásomat, hogy helyét a terem bejáratánál nekem engedje át, másodszer pedig néhány rubel segítségével azt is elértem, hogy az udvari lámpagyújtó ama bizonyos csillár lángjait kissé lenyomja, miáltal a kérdéses helyen, vagyis a folyosó sarkán, a világítás nagyszerű chiar'oscuro szint fog kapni.

A mondott órában felváltottam bajtársamat.

Nemsokára a főuri fogatok egymásután megérkeztek. Minden hölgyet szemmel tartottam, ki a toilette-szobába sietett; már közel volt az idő, a melyben a nagyhercegné a terembe lép, mikor aztán valamennyi vendégnek együtt kell lennie.

Épen tíz perczzel a meghatározott idő előtt megérkezett K. grófné Xéniával. Három gyors lépéssel a folyosó sarkára siettem, és midőn az öltözködő ajtaja kinyílt, azon legelőször a grófnő lépett ki, tehát a második alaknak, ki utána jött, Xéniának kellett lennie. Egy gyors mozdulat és a csók meg volt adva. E pillanatban arczomon egy legyező csattanását éreztem, s úgy tetszett mintha valaki hangosan elnevette volna magát. Mindez néhány pillanat műve volt.

Nem mondhatnám, hogy közvetlenül utána különösen jól éreztem volna magamat, de az a könnyű legyezőcsapás nagy szöveget ütött fejembe.

Ha a csókért nagyon nehezteltek volna, nem a legyezőt veszik elő. De mire való volt az a különös kaczagás, mely füleimet megütötte, s ugyan ki nevetetett, ha csak maga Xénia nem, mert anyja semmit sem láthatott. Alig vártam az időt, hogy ismét felváltsanak.

Nem siettem a klubba, hanem egyenesen Onruzov-ot kerestem fel.

— Megvan, vagyis meglett, — veni, vidi, vici!

Ezen szavakkal jelentettem be a fogadás végrehajtását és az ünnepélyes leszámolást másnapra kitűzve, hazamentem.

Azt álmodtam, mintha arczomat folyvást vergetnék, pedig mire nagy nehezen magamhoz tértem, B. barátom állott ágyam előtt, kinek helyét a téli palotában egy órára átvettem.

— Képzeld csak, — kezdé nem épen jó kedvvel, — még az éjjel felvert G. tábornok avval a kérdéssel, kinek adtam át a szolgálatot O. nagyhercegné lakosztálya előtt. Természetesnek fogod találni, hogy nevedet el nem titkolhattam, mire a tábornok ajtómat nagy dühösen becsapva, eltávozott.

Alig hogy B. szavait befejezte, egy szakasz testőr lépett szobámba, avval a szóbeli legfelsőbb parancsossal, hogy azonnal a téli palotába siessék.

A czár előszobájában két szárnysegéden kívül egy sűrűen elfátyolozott hölgy ült a kandalló tüze mellett. Nehány percz múlva a császár előtt álltam.

— Azt mindig tudtam Alexander Mikhailovics — kezdé Ő felsége szigorú hangon, — hogy te nagy bolond vagy, hiszen apád sem volt külön náladnál, minden cifra kakoszkín (női párta) és kötény után szaladt, hanem legalább megválogatta a kinek udvarolt, de nálad úgy látszik, ez már valóságos betegséggé fajult, különben nem érteném . . .

E szavak után az író-asztalán lévő csengetyüt megrázva, a belépő szárnysegédnek megparancsolta, hogy az előszobában lévő urhölgyet vezesse be.

A fátyolos hölgy belépve, mindenekelőtt az arczát végképen eltakaró selyem fátyolokat visszadobta.

— Nos Mária Alexandrovna, — folytatá ő felsége, — tehát itt van a bűnös, nézd meg jól, ez volt az, ki téged tegnap este megcsókolt?

Mindekkoráig sem jobbra, sem balra nem néztem, de midőn Xénia neve helyett mást hallottam, félszeggel a hölgyre kaesintottam.

Szent Isten, hisz ez keresztanyám, D—i hercegné, Oroszország legcsunyább asszonya volt!

— Igenis ő volt felséges uram, és a mint látem, S. keresztfiam.

Most már a czár minden komolysága mellett sem tarthatta vissza a nevetést és kezével intve mindkettőnk a teremből kilóditott. Az igaz, fogadásomat megnyertem, de először ezen ostobaságért magam kértem a Kaukázusba való áthelyezésemet, másodszer egy álló esztendeig az egész orosz társaság csakis rajtam nevetett, és harmadszor alig hiszem, hogy valamire való leány belém szeretne, mivel oly átkozott rossz izlést tanusítottam, hogy még keresztanyámat is orozva megcsókoltam.

És mindez csak azért történt, mivel Xénia nem ment rögtön anyja után a toilette-szobába, hanem keresztanyámnak engedte át nagyon természetesen a helyet, kit aztán nagy mohón megcsókoltam. Ebből aztán az a tanulság, hogy vaktában senkit sem kell megcsókolni!

SZERKESZTŐI ÜZENETEK.

S. M. 1902. Igen sajnáljuk, de szerkesztőnk most nem nézhet utána személyesen a dolognak, mert hosszabb tanulmányuton van külföldön és csak nagyritkán látogat haza Budapestre. Amit azonban másként megtehetünk, az meg fog történni.

Ö. G. J. Fiai elhelyezése dolgában így minden további tájékozottság nélkül határozott utbaigazítást lehetetlen adnunk. Közölje velünk legalább, hogy férje milyen minőségben szolgálta az államot és hogy a fiuk jártak-e és milyen iskolákba?

M. J. N. Rőcze. Arról a tájékról, ugylátszik, minden fiu tengerésznek akar menni. Persze, mert annyira kötel vannak a tengerhez. Már ismételtlen üzentük, hogy a középiskola negyedik osztályával csak matröziskolába mehetne, mert a tengerészeti hadapródiskolába való jutáshoz vagy igen sok pénz, vagy igen nagy — protekció kell. Ingyenes helyre pedig ne is számitsanak!

Soborsin. Szakemberünk a kérdéses felvilágosításokat még mindig nem adta meg.

S. P. Szt. János. Kérdéseire megtalálja a választ lapunk f. évi 8., 10. és 12. számainak hirdetései között. M. K. felügyelő urat bármikor megtalálhatja egyesületünk helyiségeiben.

Jókai. Nagyon rosszat akar neki kívánni? No jó. Hát kívánja neki azt, hogy ma csukják be tiz esztendőre és holnap huzzák ki az ő sorsjegyét a főnyereménnyel...

Kell Mihály, 98. sz. pályáőr. Első sorban a tanfolyamra való felvételért kell fiának folyamodni és a folyamodványt *minél előbb közvetlen a tanfolyam igazgató-ságához* benyújtani. A felvett nyilvános hallgatók közül 80-an a tanév 10 havi tartama alatt havi 48 korona ösztöndíjban részesülnek. Az ösztöndíjra a tanfolyamra történt felvétel után lehet csak pályázni, legkésőbb szeptember hó 10-ig. Az erre vonatkozó utmutatás a m. kir. államasutaknak 1902. június hó 21-én kelt 29-ik számú Hivatalos lapjában megjelent, melyből mindent a legkisebb részletekig megtudhat. Kérje meg tehát hivatalos felsőbb-ségét, hogy azt betekintés végett bocsássa rendelkezésére.

Vécsei Frigyes, Budapest, 4 korona 82 fillért; **László Ferencz, Kolozsvár,** 5 korona 90 fillért; **Buczkó János, Pécs,** 5 korona 90 fillért; **Doór Ferencz, Alsó-Árpás,** 6 korona 60 fillért; **Csáky István, Arad,** 6 korona 66 fillért; **Kertész Albert, Felső-Galla,** 6 korona 70 fillért; **Szathmáry József, Dorogh,** 6 korona 70 fillért; **Biró Ede, Kovászna,** 6 korona 80 fillért; **Kondor Gyula, Sz.-Balla,** 6 korona 80 fillért; **Szücs Sándor, T.-Szt.-András,** 6 korona 80 fillért; **Várady Goesaltovszky Samu, Bánréve,** 7 korona 40 fillért; **Moldoványi Ferencz, Kiszács,** 7 korona 60 fillért; **Cseh Sándor, Uj-Péteri,** 8 korona 40 fillért; **Szalóky Sándor, Ipolyság,** 8 korona 50 fillért; **Suhajda Gyula, Túrje,** 8 korona 85 fillért; **Karácsonyi Rezső, Eger,** 9 korona 20 fillért; **Mattyasovszky Gyula, Magyarorszáék,** 9 korona 70 fillért; **Béczy Vince, Ivanecz,** 9 korona 90 fillért; **Zsebők István, Ács,** 10 korona 10 fillért; **Magyar Mihály, Kis-Várda,** 10 korona 20 fillért; **Kertész Márton, Piski,** 10 korona 80 fillért; **Magyari Dénes, Fogaras,** 11 korona 20 fillért; **Szalmuther József, Kismarton,** 11 korona 35 fillért; **Könyves Kálmán, K.-Félegyháza,** 11 korona 36 fillért; **Lovass János, Nagy-Károly,** 13 korona 10 fillért; **Rác Ferencz, Kiszács,** 13 korona 10 fillért; **Gáspár Vilmos, Csakova,** 13 korona 60 fillért; **Gyuricza Antal, Bihar-Püspöki,** 13 korona 60 fillért; **Balázs Márton, Maros-Ludas,** 16 korona 39 fillért; **Petykó András, Eger,** 16 korona 39 fillért; **Kemény Pál, Budapest,** 16 korona 95 fillért; **Tóth József, Ipoly-Pásztó,** 17 korona 40 fillért; **Tankó István, Eger,** 17 korona 90 fillért; **Galba Mátyás,**

Lipótvár, 19 korona 20 fillért; **Bartók Béla, Oroszka,** 22 korona 68 fillért; **Sziklai László, Budapest,** 23 korona 4 fillért; **Dániel Sándor, Banicza,** 27 korona 20 fillért; **Ujváry Péter, Szegzárd,** 28 korona 70 fillért; **Berzényi Nándor, Murány,** 29 koronát; **Ehrlich József, Déva,** 29 korona 58 fillért; **Egyházy János, Esztergom,** 34 korona 40 fillért; **Vécsei Vilmos Budapest,** 36 korona 3 fillért; **Szelkó János, M.-Hosszurét,** 36 korona 9 fillért; **Deutsch Jakab, Zágráb,** 36 korona 20 fillért; **Sternthal József, Budapest,** 55 korona 14 fillért; **Guttman Ignác, S.-A.-Ujhely,** 55 korona 68 fillért; **Bajnok Béla, Budapest,** 55 korona 82 fillért; **Zsigó György, Nagy-Várad,** 61 korona 88 fillért; **Polgár Sándor, Fiume,** 72 korona 94 fillért; **Batári András, Miskolcz,** 79 kor. 81 fillért; **Vizvári Antal, Királyháza,** 80 korona 80 fillért; **Vogyeráczky József, Budapest,** 84 korona 92 fillért köszönettel nyugtázzuk, megfelelően elszámoltuk. — **Schmotzer József, Muzsla,** április hóra; **Sztancs Sándor, Nagy-Szeben,** április hóra; **Iván György, Budapest,** április és május hónapokra; **Fajkos Kálmán, Rozsnyó,** április és május hónapokra; **Máthé Mihály, Kolozsvár,** április és május hónapokra; **Grenda Pál, Szinóbánya,** május hóra; **Sechorsch József, Selyp,** május hóra; **Mozsik Béla, Budapest,** május hóra; **Schwarzkopf János, Pécs,** május hóra; **Pojmann Vince, Somogy-Szobb,** május hóra; **özv. Juhász Gáborné, Boba,** május hóra; **Bálint Ferencz, Szill-Sárkány,** május hóra; **Takács Dávidné, Komárom,** május és június hónapokra; **Szász István, Székely-Kocsárd,** május és június hónapokra; **Veres Ádám, Budapest,** május és június hónapokra; **Klucsik János, Zólyom,** május és június hónapokra; **Pasity Miklós, Gjeletovci,** május és június hónapokra; **Miklóska Károly, Torna,** május és június hónapokra; **Bálint Gyula, Budapest,** május és június hónapokra; **Tóth István, Zimony,** május és június hónapokra; **Kis Ignác, T.-Szt-Miklós,** május és június hónapokra; **Kormos György, Budapest,** június hóra; **Tolmáts István, Budapest,** június hóra; **Szilágyi Lajos, Budapest,** június hóra; **Marton József, N.-Németegyház,** június hóra; **Fehér Ernő, Rákos-Palota,** június hóra; **Adrigán József, Rákos-Palota,** június hóra; **Barabás Károly, Belovár,** június hóra; **Rigasz András, Jernye,** június hóra; **Tóth Mihály, Kaposvár,** június hóra; **Skvorac János, Doberlin,** június hóra; **Kakuszy Antal, Karánsebes,** június hóra; **Görög Mihály, Körösmező,** június hóra; **Patay Károly, Kispeszt,** június hóra; **Simon Ede Dániel, Perjámos,** június hóra; **Sütő András, Zimir,** június hóra; **Rentka István, Budapest,** június hóra; **Deutsch Ármin, Fogaras,** június hóra; **Mohári Imre, Ujpest,** június hóra; **Szász Zsófia, Győr,** június hóra; **Bernét Mihály, Ujpest,** június hóra; **Halász Sándor, Berettyó-Ujfalu,** június hóra; **Sinkó Péter, Fogaras,** június hóra; **Taubner Jakab, Budapest,** június hóra; **Andrejcsák András, Bártfa,** június hóra; **Jernei István, Selyp,** április, május, június és július hónapokra; **Bedő József, Uj-Verbász,** május, június és július hónapokra; **Ormóssy János, Budapest,** május, június és július hónapokra; **Halmos Ödön, Petrozsény,** május, június és július hónapokra; **Kropf Emil, Zimir,** május, június és július hónapokra; **Dörögdy László, Czece,** május, június és július hónapokra; **Vincze József, Pécs,** június és július hónapokra; **Trochopeusz Ede, Csenger,** június és július hónapokra; **Escher Ferencz, Ujpest,** június és július hónapokra; **Kiss Lajos, Vinga,** június és július hónapokra; **Kiss Gábor, Kisboeskö,** június és július hónapokra; **Berinstedt István, Debreczen,** június és július hónapokra; **Drexler Hironimus, Sepes-Váralja,** június és július hónapokra; **Pálya Mihály, Rákos-Palota,** június és július hónapokra; **Ormay Gyula, Temesvár,** június és július hónapokra; **Glazer Béla, Szolnok,** június és július hónapokra; **Molnár Éva, Budapest,** június és július hónapokra; **Bujni János, Melsiez,** június és július hónapokra; **Hübsch Ferencz, Rákos-Keresztur,** június és július hónapokra; **Kalászy Géza, Ókér,** június és július

hónapokra; *Sárga László, Konya*, június és július hónapokra; *Dávid József, Sajó-Vadna*, június és július hónapokra; *Beszédits Sándor, Hatvan*, június és július hónapokra; *Dobos Lajos, Arad*, június és július hónapokra; *Gombos János, T.-Ecseg*, június és július hónapokra; *Müller József, Sásd*, június és július hónapokra; *Kovács Nándor, Csermő*, május, június, július és augusztus hónapokra; *Dornay Pál, Budapest*, június, július és augusztus hónapokra; *Mészáros György, Szeged*, július és augusztus hónapokra; *Für Vilmos, Fogaras*, július és augusztus hónapokra; *Chrien Ádám, Selmezbánya*, július és augusztus hónapokra; *Lendvai Mihály, Hadház*, július és augusztus hónapokra; *Puskás József, Somogy-Szobb*, július és augusztus hónapokra; *Kovács István, Pusztá-Daróc*, július és augusztus hónapokra; *Györffy István, Erzsébetfalva*, július és augusztus hónapokra; *Turcsogi Pál, Nagy-Major*, július és augusztus hónapokra; *Juhász Mihály, Vázsony*, július és augusztus hónapokra; *Gaál Nándor, Párkány-Nána*, július és augusztus hónapokra; *Plavetz Gyula, Orosháza*, július és augusztus hónapokra; *Süli Pál, Szeged*, augusztus órára; *Huber Ede, Felső-Nyék*, augusztus órára; *Markuszek József, Kecskemét*, április, május, június, július, augusztus és szeptember hónapokra; *Farkas Mihály, Szeged*, július, augusztus és szeptember hónapokra; *Soltész József, Kis-Rőcze*, július, augusztus és szeptember hónapokra; *Sarneczky Vilmos, Szepsi*, július, augusztus és szeptember hónapokra; *Bodó János, Budapest*, július, augusztus és szeptember hónapokra könyveltük.

ANEKDOTÁK.

Vizsgák idején, Móriczka: (ragyogó arczczal jön haza a vizsgáról): Megbuktam, papa, megbuktam!

Apa: Adta kölyke! Hol a bot? Majd adok én neked?

Móriczka: No? Hát miért haragszol? Hiszen a mikor a minap megbuktál: te is örömmel mondtad a mamának!

Büntetés. Ma, amikor apám a szivarlopáson kapott, szörnyen megbüntetett.

— Talán megvert?

— Nem. De arra kényszerített, hogy szivjam végig az ő komisz szivarját.

Az már más. Bankár: Sajnálom uram, de egy ennyire eladósodott embernek nem adhatom oda a lányomat.

— Uram, nagyon téved, ha azt hiszi, hogy nekem pénze kell.

Bankár: Ja ugy! No hát akkor miért nem szól?

Felelős szerkesztő: **Temesváry Alajos.**

Egyesületünk fogorvosa

Dr. Rajman Kálmán

(Budapest József-körút 45. szám alatt)

egyesületünk tagjait 50% engedmény mellett gyógykezel.

Háztartási iskola.

Budapest, VII. Rottenbiller-uteza 15. sz.

A főváros egyik legkiválóbb intézete, ahol a délelőtti órákban polgárleányok és előkelő uri hölgyek tanulnak sütni, főzni, varrni igen csekély díjazás ellenében.

Az iskola br. *Dániel Ernőné*, az ország egyik legkiválóbb mágnásasszonyának gondozása alatt áll, ki személyesen is őrködik az oktatás helyes irányára felett.

Igazgató: *Szécskay István*, vezető: *Balázs Sándorné*, kézimunka-tanító: *Koncz Ida*.

POLGÁR SÁNDOR



orvosi mű- és kötszerésznél



Budapest, VII., Erzsébet-körút 50

legjutányosabban beszerezhető legjobb találmányu sérvkötők, összes betegápolási eszközök és kötszerek, Haskötők, egyenestartók, orthopaediai fűzők és járógépek, valamint műláb és műkéz saját műhelyében a legpontosabban készül.

Képes árjegyzék ingyen és bérmentve.

Fenti czimre ügyelni tessék.

Egyesületünk tagjai ezen hirdetés előmutatása esetén 10% engedményben részesülnek.

KILOMÉTER-PÉNZEK

könnyű kiszámításához vonatkisérvők számára igen hasznos táblázatos kimutatást állított össze

MARUSÁK JÁNOS

Miskolcz állomási kezelő-altiszt.

Ezt a felette hasznos segédeszközt igen szívesen ajánljuk minden máv. vonatkisérvő figyelmébe. Megrendelhető a szerzőnél, Miskolcz személy-pályaudvaron 60 fillér árban.

Raktárnok

vagy rakfelvigyázó, jó egészséges vidéki kis állomásról, lehetőleg a szegedi üzletvezetőség területéről, hajlandó volna-e cserélni Budapestre? Czímem a kiadóhivatalban tudható meg.

TANKÖNYV

A VASUTI ALTISZTI KÉPESÍTÉSHEZ.

TARTALMA: I. Történelem.

II. Földrajz.

III. Természetan.

IV. Számtan.

V. Mértan.

Irta: **KERTÉSZ ÁRMIN.**

m. kir. áll. vasuti hivatalnok.

A könyv megrendelhető szerzőnél. Budapest, Dohány-uteza 28. sz. és lapunk kiadóhivatalában.

Bolti ára 2 korona 20 fillér.

A „Kitartás“ tagjai és előfizetői megrendelhetik kiadóhivatalunk utján 1 korona 60 fillér kedvezményes árban.